

AFKICKEN IS AFZIEN

CLEAN

JUNO DAWSON

Karakter Uitgevers B.V.

VAN DE AUTEUR

Clean is puur fictie, maar het snijdt onderwerpen aan die heel echt zijn en zeer gevoelig liggen, waaronder geestelijke gezondheid, eetstoornissen, zelfbeschadiging en verslaving.

Aan het einde van het boek vind je diverse gegevens van websites waar je meer informatie kunt vinden en van organisaties die kunnen helpen.

Juno x

STAP 1:

IK GEEF TOE DAT IK
EEN PROBLEEM HEB

Leer zit tegen mijn wang geplakt. De geur van nieuwe auto. Den-
nenboomparfum.

Ik kan me niet bewegen.

Ik word ontvoerd.

Maar ik kan me niet bewegen.

Mijn armen en benen voelen alsof alle botten zijn verwijderd en
ze alleen nog kunnen bungelen als glibberige palingen. Er zit een
restje opgedroogd kots of kwijl op mijn wang en kin. Met de aller-
grootste moeite weet ik mijn gezicht los te trekken van de zitting.

Mijn lippen en tong zijn kurkdroog. Ik open mijn ogen en het
daglicht brandt ze zo mijn kassen uit. Het doet zeer. Ik wil ze ste-
vig dichtknijpen, maar dan vang ik net een glimp op van Nikolai.
Vanaf hier zie ik alleen zijn achterhoofd met de opgeschoren haar-
lijn en zijn handen op het stuur. Ik herken zijn Rolex.

Ik begrijp er niets van.

Waar ben ik?

Waar wás ik?

Even terugspoelen. Het laatste wat ik me herinner is het ho-
tel. Ja, dat was het. We zaten in een penthouse. Ik had een sleu-
tel gekregen van de receptie. Kurt, Baggy, dat meisje en ik. Het

Fashion Week-feestje... de kroeg... we verlieten de kroeg om high te worden.

O, ja. De blauwe chaise longue. Een naald.

Shit.

Is dit hoe een overdosis voelt?

Ik kan me niets herinneren van na het moment dat de drugs insloegen. Ik beweeg een trillende hand over mijn lijf en merk dat ik nog steeds het staalgrijze Miu Miu-jurkje aanheb dat ik gisteravond droeg. Ik lig onder een geruite kriebeldecken. Met blote voeten.

‘Nik?’ vraag ik hees. Mijn keel voelt alsof iemand er prikkeldraad in gepropt heeft.

‘Het is in orde, Lexi. Ik zorg dat je hulp krijgt.’

Wat zegt hij nu?

O, fuck, dit meen je niet. Het is een interventie.

Ik wil tegensputteren, maar mijn ogen vliegen weer in de fik. Ik knijp ze stevig dicht en laat me omringen door de duisternis.

Ik kan nu niet slapen.

Ik moet wakker worden.

Ik klauw me een weg uit de wazige mist in mijn hoofd tot ik weer in de auto ben.

De comedown is razendsnel, verdraaid en verwrongen. Ik heb het koud en er zitten schubben op mijn huid. Meestal kan ik de roes uitslapen, of anders neem ik nog een klein beetje extra spul om dit effect te verzachten. Een pilletje werkt ook. Oxy of vicodin of tramadol of diazepam. Wat er toevallig voorhanden is.

Een mannenstem. Niet die van Nikolai. ‘Alles wel goed met haar, gast?’

‘Ze heeft een slaappil ingenomen,’ zegt Nik. ‘Die is wel even onder zeil.’

Waar zijn we? Ik probeer me om te draaien, maar dat lukt niet. Ik ruik de zee: de zilte diepte, de zoute lucht, het zeewier. Zeemeeuwen krijsen als gemene demonen. Hou je kop, vliegende rotzakken. Mijn hoofd bonkt. Uitgedroogd. Gemummificeerd.

Waar brengt hij me naartoe? Naar de kust? Hoelang zitten we al in de auto? Hoe kan het buiten trouwens al licht zijn? Hoelang was ik buiten bewustzijn? Waar is Kurt? De vragen krijsen nog harder dan de zeemeeuwen. Misschien kan deze man me redden. Ik zal hem vertellen dat ik word ontvoerd. Ik zal zeggen dat ik ben verkracht.

‘Help...’ stamel ik. Mijn lippen zitten vol korsten en mijn tong is van suède en het lukt me niet om meer uit te brengen dan wat gemompel. ‘Help...’ probeer ik nogmaals.

‘Ze is mijn zus,’ zegt Nikolai hardop, om me te overstemmen. ‘Ze heeft een kater. Wilt u onze paspoorten zien? Tuurlijk, hier zijn ze.’

De BMW rijdt verder en schokt als hij over een drempel rolt. ‘Nik... Nik... waar gaan we heen?’

Hij werpt een vlugge blik over zijn schouder. ‘Het komt wel weer goed. Rust maar uit.’

Ik herinner me dat ik op de chaise longue ging liggen. Ik herinner me dat Kurt de naald in mijn arm schoof. Ik doe het uiteraard nooit zelf, dat is niet betrouwbaar. Ik herinner me dat ik uit het raam keek en alle lichtjes zag, al die kleine lichtjes van Londen. Oranje en goud en glitter. Boten op de Theems, koplampen,

The Shard aan de horizon. Alles werd wazig, alles werd vuurvliegjes.
Vuurvliegjes.
Ik droom over vuurvliegjes.

Banden rijden knerpend over gravel. Slapen heeft niet geholpen. Het voelt nog steeds alsof ik met een vishaak binnenstebuiten geschraapt ben. Mijn tanden lijken sponsachtig en poreus.

Het portier gaat open en Nikolai stapt uit. Ik hoor voetstappen naderen. Een heleboel voeten.

We zijn er. Waar dat dan ook mag zijn.

Waar is Kurt?

Het kost een hoop inspanning, maar ik weet me overeind te hijsen door me aan de deurkruk en de rand bij het raam vast te klampen. Het licht is nog steeds verblindend fel. O, ik zie dat Nik wel aan zijn eigen Ray-Bans gedacht heeft, maar niets voor mij heeft meegenomen. Ik moet mijn telefoon hebben. Ik laat mijn blik over de achterbank gaan, zoekend naar mijn handtas, maar ik herinner me dat mijn telefoon aangesloten was op de speakers in het penthouse. Dan zal hij daar nog steeds wel liggen. Shit.

Ik knijp mijn ogen tot spleetjes en tuur voor me uit. Nik schudt de hand van een heel lange man met een baard. Een beetje het type 'Hagrids aantrekkelijker broer'. Blazer, open kraagje, geen stropdas. Hij wordt vergezeld door twee vrouwen in strakke, futuristische verpleeguniformen.

Het is zover. O, god. Hij heeft er al eerder mee gedreigd – *Lex, je hebt hulp nodig* – maar ik dacht echt dat hij een grapje maakte. En nu zet hij dus door. Dit is een ziekenhuis.

Een afkickkliniek.